

Η Κυθρέα που αποσύρεται

Αποχαιρετισμός στον κ. Μιχαλάκη Καρεκλά

του Νίκου Ορφανίδη

Σκέφτομαι την Κυθρέα που αποσύρεται. Ακόμα μια φορά. Μια πόλη ψηλά στον ουρανό. Αυτά σκέφτομαι, γράφοντας για ακόμα ένα από τους γονείς και πατέρες μας που έφυγαν, Μεγάλη Πέμπτη, Μεγάλη Εβδομάδα, μέσα στα Πάθη του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Κάδομαι, λοιπόν, και γράφω, ξανά και ξανά, για τους απολειφθέντες πατέρες και αδελφούς ημών, ένας - ένας πια να φεύγουν, ξεχνάμε πως η Κυθρέα δεν άδειασε τώρα. Είχε αδειάσει χαράματα της 14ης του μηνός Αυγούστου, το 1974, όταν εισήλθαν τα φουσάτα των εχθρών, σκορπίζοντας τον τρόπο και τον θάνατο.

Μνήμη λοιπόν, Κυθρέας, καθώς γράφω σήμερα για τον κ. Μιχαλάκη Καρεκλά, τον πατέρα του φίλου μου, με τον Πέτρο χρόνια μαζί, στο Δημοτικό ψηλά στον λόφο, με εκείνο το κρύο του Χειμώνα κι έπειτα στο Παγκύπριο Γυμνάσιο στη Λευκωσία. Για τον κύριο Μιχαλάκη γράφω, λοιπόν, κι εκείνο το χαμόγελό του, την πραότητα και την καλοσύνη του, την τρυφερότητά του, ένας άκακος άνθρωπος ήταν, τον θυμάμαι να κατηφορίζει με τα παιδιά του, έτσι όπως μαζευόμαστε στην πλατεία Σεραγίου της Κυθρέας, εκεί στον Θρησκευτικό, για τις γιορτές, και τα άλλα, ή ακόμα σ' εκείνη την εκκλησία του Αγίου Γεωργίου, αιχμάλωτη τώρα, στην ομηρία των Τουρκικών στρατευμάτων.

Αντιγράφω, έτσι σήμερα έναν ποιητικό αποχαιρετισμό για τον κύριο Μιχαλάκη, για την πόλη της Κυθρέας, για τον κόσμο της που έχει φύγει εδώ και καιρό για τον ουρανό. Για τον άλλο τόπο, αυτόν του φωτός. Εκεί είναι όλοι μαζεμένοι, μιλάνε για τα καθημερινά και τα άλλα, οι γονείς μας κι οι φίλοι μας που έφυγαν, κι οι σκοτωμένοι της εισβολής, κι οι αγνοούμενοι, μέσα στα περιβόλια και τους ελαιώνες και τα νερά, στον άλλο τόπο είναι όλοι τους, με την Κυθρέα απαστράπτουσα και φωτεινή, να λάμπει εις τον αιώνα:

*«Ποιος είδε μια πόλη ολόκληρη στον ουρανό;
Έτσι ήταν που φάνηκε στον ουρανό
πόλη απαστράπτουσα και λαμπερή.
Παίρνω κι εγώ τη σκάλα κι ανεβαίνω
σκαρφαλώνω ψηλά
ο άνεμος με παίρνει
φτάνω στις απαστράπτουσες νεφέλες
στο φως του στερεώματος φτάνω
κι ακόμα πέρα
μια πόλη ολόκαιρη στον ουρανό
με τους κήπους τις πλατείες της
τις εκκλησιές και τα καμπαναριά της
και τις καμπάνες που ηχούν χαρμόσυνα.*

*Έτσι ανέβηκε η πόλη μου στον ουρανό
η Κυθρέα είναι
με τα περιβόλια της και τα νερά της
και τα πουλιά που κελαηδούν χαρμόσυνα
και τις ασπροντυμένες γυναίκες
τα παιδιά*

και τις καμπάνες που ηχούν
 στους λόφους
 μαζί της τώρα κι εγώ
 σκαρφαλωμένος
 σε αόρατη σκάλα στον ουρανό...»
 «Πόλεις στον ουρανό»

Αυτά, καθώς κάθομαι να γράψω για την καλοσύνη και την πραότητα μιας γενιάς που έφυγε, μαζί τους κι ο κύριος Μιχαλάκης, όλος χαμόγελο κι ένα βλέμμα αγάπης για όλους. Γι' αυτό τον άλλο κόσμο γράφω, που μας κράτησε και μας κρατά σ' όλα τα δύσκολα και τα άγρια της ιστορίας, με τον τρόπο της υπομονής που μας δίδαξε. Με την καρτερία της. Και προπαντός με την πραότητά της εν Χριστώ Ιησού. Με την καλοσύνη της. Την απαλότητά της. Τη στοργή της.

Δώσε, Θεέ μου, στον καθένα τον δικό του θάνατο
 δώσε στον καθέναν το θάνατο που γεννήθηκε από την ίδια του τη ζωή
 όπου έμαθε την αγάπη και τη δυστυχία.
 Γιατί εμείς δεν είμαστε παρά η φλούδα, το φύλλο
 μα ο καρπός που είναι στο κέντρο του όλου
 είναι ο μεγάλος θάνατος που φέρει καθέναν μέσα του.

Ράινερ Μαρία Ρίλκε *Το βιβλίο της Φτώχειας και του Θανάτου*
 (μετάφραση Βασιλική Παπαγεωργίου) σ. 30